

Спецтема

[Урятуватися з Маріуполя](#)

«Режик-нацик». Історія режисера, що пережив облогу Маріуполя, донецькі в'язниці та повернувся в Україну. Частина 3. СІЗО

Анатолій Левченко – відомий у Маріуполі театральний діяч. З його ініціативи 2015 року в маріупольському театрі, що цілу вічність мав статус «руського», почалася нова доба – сучасної української п'єси. Утім тривала вона недовго. Театральне середовище виявилось вороже налаштованим до українізації, а підтримки громади не вистачило, щоб якось вплинути на ситуацію. 2018 року [Левченка усунули з посади головного режисера](#), а пізніше звільнили з театру. Згодом режисер заснував власний проєкт, проте конфлікт не вичерпався.

Під час облоги Маріуполя, опікуючись сином з аутизмом і літньою тещею, Анатолій Левченко не зміг швидко евакуюватися. Його заарештували за доносом колишніх колег по сцені, які стали колаборантами. Майже рік він провів у донецьких в'язницях і нарешті 2023-го виїхав з окупованих територій. Розповідаємо історію Анатолія Левченка, сьогодні – її третю частину.

За посиланнями читайте [першу](#) та [другу](#) частини історії.

Далі – пряма мова Анатолія Левченка.

В Ізоляції я пробув з 20 травня по 16 червня. У середині червня мені висунули звинувачення, офіційно почалося слідство. Тоді ж мене перевели в СІЗО на вулицю Кобозєва, 4. Відчинилися двері камери: «Левченко, з речами на вихід».

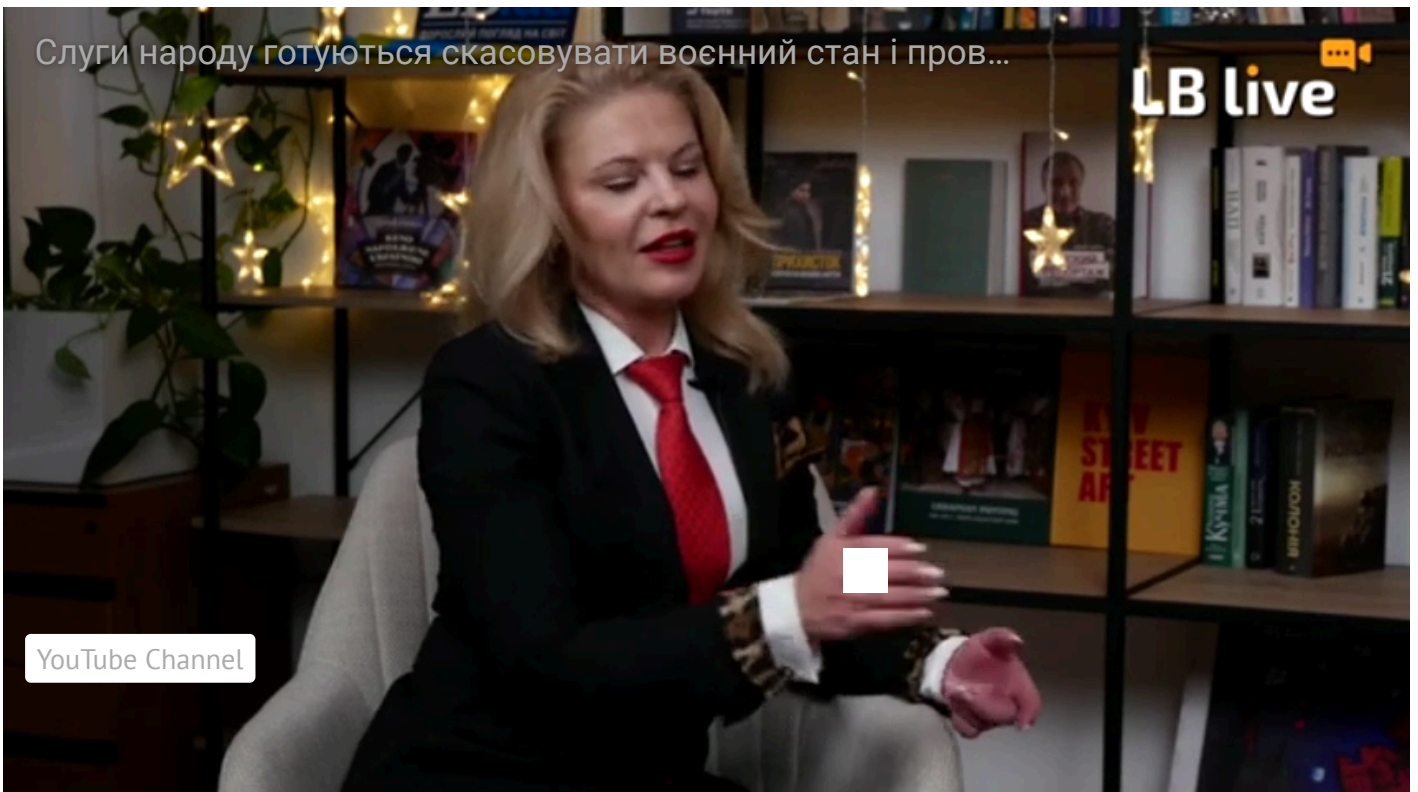
Лише в СІЗО я побачив, що таке справжня в'язниця. В Ізоляції був унітаз, навіть постільна білизна. А на Кобозєва в'язниця ХІХ століття. Коли я потрапив у камеру, там не було нічого на нарах. Потім принесли матрац з клопами. Клопи – це окрема тортура. Воші, таргани, щури – це все кожного дня.

Вивіска СІЗО на Кобозєва

На трійниках

На Кобозєва, 4 я сидів у трьох камерах. Спочатку мене посадили в так звані трійники – це маленькі камери на 4 осіб. Я не знаю, чому вони так називаються. 12 пост, камера 12010. Два на чотири метри. Розташована на другому поверсі, з вікна навіть можна було бачити сонце.

Перші дні в СІЗО я відсипався. Лежати не заборонено, і якщо всі інші лежать, то можна

«гуляти» по двох квадратних метрах, що лишаться після вирахування нар. Але це все одно в'язниця. Нічого не відбувається, ти просто тупо сидиш і все – це жахливе відчуття. Прогулянка була довша – 40 хвилин. Виводили в окреме приміщення, воно як камера, тільки без стелі. Невдовзі я припинив туди ходити, бо коли ти бачиш небо крізь ґрати, то стає ще гірше, ніж було до того.

Я не знаю, чому так сталося, але в трійниках мене посадили з кримінальниками. Дуже пощастило, що вони виявилися нормальними хлопцями. Як я підозрюю, по камерах розподіляли за географічним принципом.

Діма, Рома і Петя-Сєрьожа

Улітку 2022-го маріупольців, мабуть, вважали якимись страшними людьми. У камері ми всі четверо були земляками, і коли інші дізнавалися, що ми з Маріуполя, ніхто з нами не хотів спілкуватися. Моїми сусідами були пацани Рома, Діма і дідусь 68 років.

Спочатку дід назвався Сергієм, а потім виявилось, що його звати Петром. Йому не подобалося власне ім'я, тому він назвався іншим. Згодом ми зрозуміли, що він убив свого зятя й онука – тому було 19 років. При цьому дід скаржився, що донька не шле йому передач. Звали ми його Петя-Сєрьожа, божевільний конкретно.

– Нащо ти їх убив? – питали ми його.

– Вони в мене будинок хотіли віджати.

Дружина в нього була паралізована після інсульту, але мешкала в доньки.

– А чого ти не доглядав її, вона ж твоя дружина?

– Та це ж треба мити, прати, на@рін воно мені треба.

Діма трошечки наркоман, а в іншому досить гарний хл ець. Узяли його абсолютно випадково. Рома напився, біля центрального РВВС побив когось і вбив.

Раз на тиждень до камери приходила бібліотека, можна було брати книжки. З хлопцями читали книги, я їм щось розповідав, намагалися обговорювати. Вони зі мною радилися, що їм узяти. Одного разу Рома сказав: «Ви, бл@дь, цю країну просрали, а ми не винуваті». Я відповів: «Слухай, ти, Шаріков, а ти ні при чому?» Він образився, три дні зі мною не розмовляв. Тобто він знав, хто такий Шаріков.

Є дві книги, яких я не прочитав до кінця: «Брати Карамазови» і «Війна і мир». Це я зробив у в'язниці. Ще прочитав «Марсіанські хроніки» Бредбері. У першу передачу дружина мені

надіслала «Улісса» Джойса. Цю книгу мені подарували кілька років тому на день народження, том на 1000 сторінок. Потім я їй жартома сказав: «Аню, це найневдаліше, що ти могла передати». «Улісса» я залишив Ромі, не знаю, як він з ним впорається.

ПОСТАНОВИЛ:

Привлечь Левченко Анатолия Николаевича, 24 марта 1969 года рождения, ДНР, г. Мариуполь, ул. Николаевская, д.82, кв.51, в качестве обвиняемого по данному уголовному делу, предъявив ему обвинение в совершении преступления, предусмотренного ч.2 ст.280 УК РФ, о чем ему объявить.

Врид следователя
СО УФСБ России по ДНР
лейтенант юстиции

М.М. Токарева

Настоящее постановление мне объявлено "08" сентября 2023 г. в 15ч 37 мин,

его текст прочитан лично

(прочитан лично или велух следователем (дознавателем))

Сущность предъявленного обвинения разъяснена. Одновременно мне разъяснены права, предусмотренные частью четвертой ст.47 УПК РФ, а именно:

- 1) знать, в чем я обвиняюсь;
- 2) получить копию постановления о привлечении меня в качестве обвиняемого, копию постановления о применении ко мне меры пресечения, копию обвинительного заключения или обвинительного акта;
- 3) возражать против обвинения, давать показания по предъявленному мне обвинению либо отказываться от дачи показаний. Я предупрежден о том, что если соглашусь дать показания, то они могут быть использованы в качестве доказательств по уголовному делу, в том числе и при моем последующем отказе от этих показаний, за исключением случая, предусмотренного п.1 части второй ст.75 УПК РФ;
- 4) представлять доказательства;
- 5) заявлять ходатайства и отводы;
- 6) давать показания и объясняться на родном языке или на языке, которым я владею;
- 7) пользоваться помощью переводчика бесплатно;
- 8) пользоваться помощью защитника, в том числе бесплатно в случаях, предусмотренных УПК РФ;
- 9) иметь свидания с защитником наедине и конфиденциально, в том числе и до первого допроса, без ограничения их числа и продолжительности;
- 10) участвовать с разрешения следователя в следственных действиях, проводимых по моему ходатайству или по ходатайству моего защитника либо законного представителя, знакомиться с протоколами этих действий и подавать на них замечания;
- 11) знакомиться с постановлением о назначении судебной экспертизы, ставить вопросы эксперту и знакомиться с заключением эксперта;
- 12) знакомиться по окончании предварительного расследования со всеми материалами уголовного дела и выписывать из него любые сведения и в любом объеме;
- 13) снимать за свой счет копии с материалов уголовного дела, в том числе с помощью технических средств;
- 14) приносить жалобы на действия (бездействие) и решения дознавателя, следователя, прокурора и суда и принимать участие в их рассмотрении судом;
- 15) возражать против прекращения уголовного дела по основаниям, предусмотренным частью второй ст.27 УПК РФ;
- 16) участвовать в судебном разбирательстве уголовного дела в судах первой, второй и надзорной инстанций, а также в рассмотрении судом вопроса об избрании в отношении меня меры пресечения и в иных случаях, предусмотренных п.1-3 и 10 части второй ст.29 УПК РФ;
- 17) знакомиться с протоколом судебного заседания и подавать на него замечания;

Через кормушку

Поки був на трійниках, я взагалі не знав, що відбувається у світі. Іноді охоронці робили попуск і відчиняли кормушку у дверях. Могли таке зробити, коли дуже спекотно. Ти сидиш біля дверей і кричиш через коридор (там це називається «продол»): «Вісімко! Розкажи мені щось цікаве!» У тій камері сидів зек з телевізором, ми просили розповісти щось із новин.

Була така ситуація: в сусідню камеру перевели новенького. У нього через кормушку питають: «Ти звідки?»

– З колонії в Каменську (селище в адмінмежах Маріуполя. – Авт.).

– Яка стаття?

– Держзрада, 111-та.

– Альо! Держзрада – це 284-та.

З'ясувалося, що це засуджений за українським законодавством. Він служив у ЗСУ і зливав якісь дані в ДНР, його викрили та засудили. Коли Маріуполь зайняли денеерівці, його не звільнили. Чому? А хто ж тепер розбере, за кого він насправді. Він переймався, що топив за ДНР, а його все одно запроторили до в'язниці. Тоді з камери праворуч йому кажуть: «А ти думав, тобі тут балалайку та шампанське видадуть?» Зліва хачик якийсь: «Велікая Расія пабедит, всьо будет харашо. Слава великай Расіє!» Тоді з третьої камери крикнули: «Героям Слава!»

Отакий був обмін інформацією.

"Або ти зізнаєшся, що спектакль ..аціоналістичний, або тобі п@зда"

Після Ізоляції на допити мене возили в МДБ, на вулицю Щорса, 60, дріб 3. Це також слідчий відділ ФСБ. Я ніколи так довго не розповідав про свої спектаклі. Вони намагалися набрати якийсь матеріал, як я зрозумів. Розмови йшли наче по колу.

– Ви співпрацювали з СБУ?

– Ні.

– А знайомі у вас там були?

– Так.

– Ви можете описати?

– Їх приходило багато в театр на спектаклі, то на День міліції, то на інші свята.

– То ви все ж таки співпрацювали?

– Ні, я не співпрацював. Вони приходили дивитися вистави.

– Як вони виглядали?

– Один був товстий, маленький, блондин, очі блакитні. Інший був два метри зросту.

Вони це записали. Потім, через тиждень, слідча каже: давайте це приберемо. Зрозуміли, що я знущався.

Або таке:

– Ось, ми у вас знайшли спектакль «Стрибки в часі добровольця Сашка». Що це таке?

Я починаю розповідати сюжет зі самого початку до кінця:

– ...а потім, уві сні, він зустрічається з німецьким генералом таким-то...

У протоколі читаю: «...також поставив виставу про нацистських генералів».

Після кількох годин цього безглуздя підсовують протокол: «Підписуй» – «Не буду!» Б'ють.

– Чому ти не хочеш підписувати?

– Тут написано, що я дотримуюсь проукраїнських поглядів. Це що, погано?

– Так, погано.

– А дотримуватися проросійських чому добре?

– Ти, здається, ви@буєшся. Або ти зізнаєшся, що спектакль націоналістичний, або тобі п@зда!

У кінці обов'язково били, щоб підписав протокол. Унизу протоколу написано: «З моїх слів

записано вірно». Я кажу: «Я такого не казав». Знову по ребрах. Вони старалися так бити, щоб було боляче, але щоб не було значних наслідків. Жахливо, але частину цього довелося підписати. Проте я жодного разу не підписав чогось такого, що могло б нашкодити комусь іншому.

Мою роботу в драмтеатрі вони розібрали дуже детально. Це зайвий раз доводить, що донос був звідти. Але від того було нескладно відхреститися: «Хлопці схаменіться, я там з 20 року не працюю». А от театр «Terra Incognita» їх не дуже цікавив. Саме це мене врятувало певною мірою. Вони ідіоти або ледарі. Там можна було накопати таке, що я влип би по самі вуха.

Анатолій Левченко в Маріуполі після звільнення влітку 2023

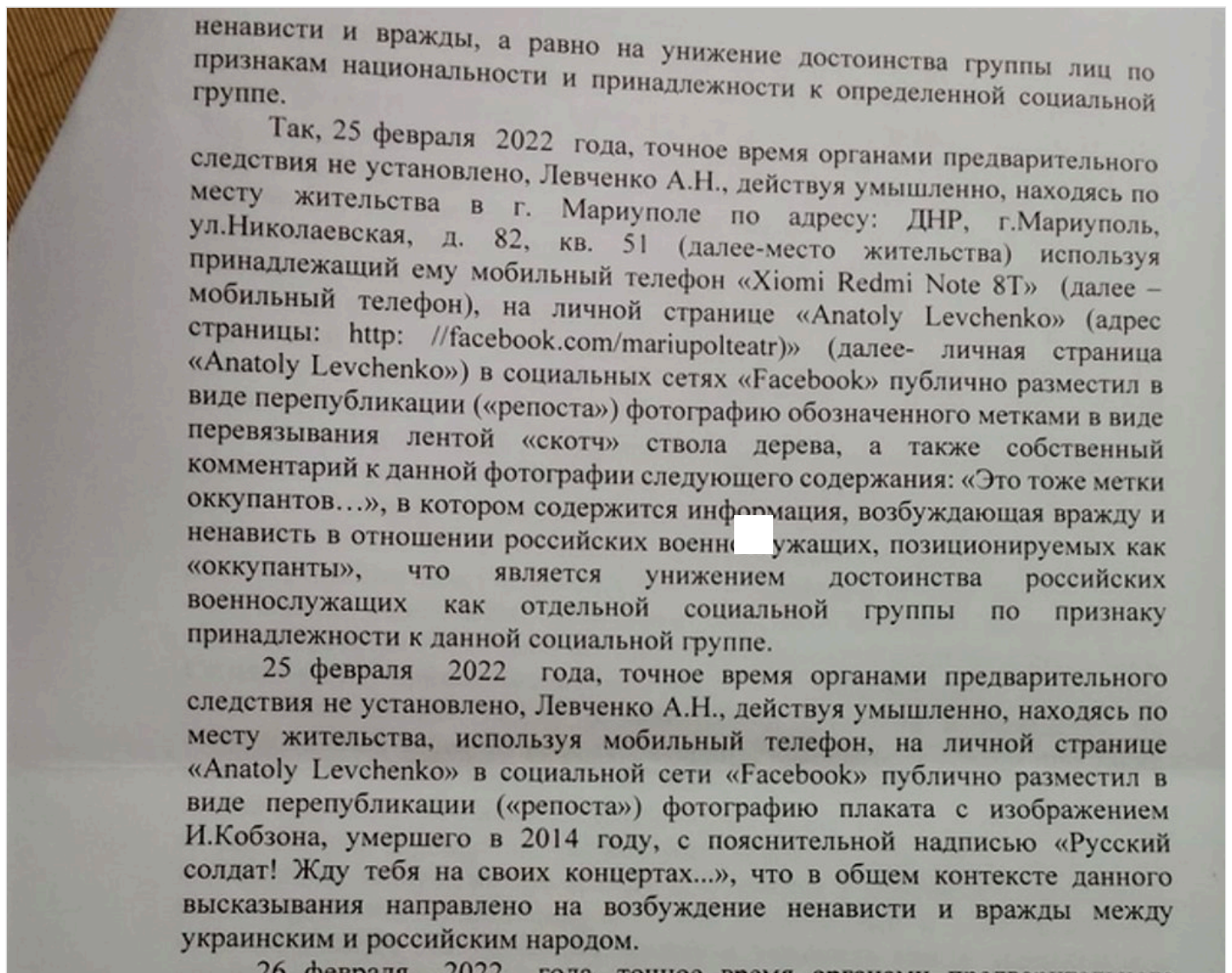
Камера 1628

На початку жовтня мене перевели на 16 пост, від кримінальних злочинців до політичних. Спочатку в камеру 1627, потім у 1628. Мене навіть слідча питала з подивом: «Ви що з кримінальниками сиділи? То це ж порушення». Я думаю, хтось просто прокинувся й помітив, що у них політичний сидить не там, де треба, і перевели.

Це був підвал, вікно камери виходило в яму, тому від жовтня сонця я вже не бачив. Десь поблизу на вулиці тримали собак. Камера виглядає так: вздовж стін – ряди нар, посередині між ними півтора метра відстані. Ліворуч – параша, праворуч – двері. Ти заходиш до камери, а там 18 місць на 21 людину. Місця для мене не було, спати довелося по черзі. З 10 вечора до 6 ранку спить одна людина, потім лягаєш ти. За неписаними правилами, якщо звільняється місце, то його займають за порядком прибуття. Через те, що я не спав кілька ночей, у мене дуже підскочив тиск.

Кликуха в камері у мене була Режик-нацик, це означало «режисер-націоналіст». Оскільки було багато людей, то і спілкування йшло більш активне. За всієї жадливості побуту можливо було розраховувати на допомогу від сусідів. Дехто відсидів уже кілька років, у таких уже зібралися ліки, книги та всякі речі, які їм передають посилками з волі. Наприклад, коли голова болить, можна в когось попросити парацетамол.

За умовами це була в'язниця позаминулого століття. Це було жахливо. На всіх одна параша. Кип'ятильником, зробленим з леза, варять борщ. Якщо тобі рідні не надішлють постільну білизну, ти будеш спати на матраці з тарганами. Тюремна баланда – це каша на воді із запахом тухлятини, без масла, без нічого. Не знаю, як я там виживав би, якби із серпня дружині не дозволили передавати посилки.

слідства не встановлено, Левченко А.Н., діючи умішлено, находясь по месту жительства, используя мобильный телефон, на личной странице «Anatoly Levchenko» в социальной сети «Facebook» публично разместил свой комментарий на сообщение пользователя интернет-ресурсом «Facebook» «Arseny Tucha» следующего содержания: «Конечно, нет... Это снимает с них ответственность, как и со всех жителей эрефии...», в котором заведомо для него содержится информация, возбуждающая вражду и ненависть в отношении России как географического региона, позиционируемой как «эрефия» и в общем контексте направлено на возбуждение ненависти и вражды между украинским и российским народом, что является возбуждением вражды и ненависти по признаку национальности (к российскому народу).

26 февраля 2022 года, точное время органами предварительного следствия не установлено, Левченко А.Н., діючи умішлено, находясь по месту жительства, используя мобильный телефон, на личной странице «Anatoly Levchenko» в социальной сети «Facebook» публично разместил в виде перепубликации («репоста») текст пользователя «Антон Геращенко» следующего содержания: «Ещё двое задержанных оккупантов под Харьковом.

Фото: надано героєм

Водяне безумство

У Донецьку дають воду раз на три дні, тому періодично траплялося так зване водяне безумство. У камері один кран. 20 мужиків товчуться біля нього в трусах, кожному треба помитися та випрати речі. Одні гріють чайником воду, інші набирають баклажки. Уся камера під нарами уставлена цими баклажками. Електрочайник майже не вимикається, тому згорає за два-три тижні – родичі передають новий. Біля параші зробили завіску, ти набираєш у тазик гарячу воду, розбавляєш холодною і миєшся над діркою. Позаду стоять ще 20 людей, і кожен кричить: «Давай бігом!»

А потім ще прання. Ти вилазиш, починаєш у тазуку це все теліпати з милом. Руками можна попати шкарпетки й труси, а якщо треба постільну білизну? Спочатку якось працювала пральня. Валюта в тюрмі – цигарки та їжа. Коли прання коштувало дві пачки цигарок, то це ще так-сяк, а потім за це стали вимагати цілий блок.

Коли попадаєш у камеру, то отримуєш якусь функцію. Є в головний по баланді. Коли приносили їжу, я мав запитати в баландера через кормушку: «Що сьогодні?» Хоча всі й так знали, що сьогодні. Потім на всю камеру оголошував, що принесли обід: перлова каша. Хто буде брати? Хто не спить вночі, а спить удень, тих треба розбудити. Отака робота.

Іноді в камері лунав Моцарт

За окрему плату в СІЗО дозволяли передавати маляви – записки. Але головне, що був телевізор. Найстрашніше – це Муз ТВ, там цілодобово крутять російську попсу. Коли я вже мав право вякати, просив вмикати щось інше, хоча б коли я не сплю. Смотращий по камері

Серьога командував: «Режик прокинувся, вмикайте "Культуру"». Канал «Культура» в них ще той, але все ж краще, іноді замість попси в камері лунав Моцарт. Що цікаво, була заборона на Соловйова та Скаб'єву – це табу. При тому що 90% людей у камері – це абсолютно денеерівські люди, але цього лайна вони не дивляться.

Одного разу мене повезли до слідчої, щоб я розписався в тому, що мої пости з ФБ будуть передані на філологічну експертизу. Я ознайомився. Через місяць мене повезли знову, я думав, що є результати, а вона каже:

– Розпишіться, що ви не заперечуєте проти експертизи.

– То я ж уже розписувався.

– А ми ще подаємо, – відповіли мені.

Експертиза була готова 14 жовтня. Це була комедія. Вона встановила, що я закликав до підпалу Московського кремля. Також вони розбирали відео «Бий москаля зліва, бий москаля справа», в ньому позаду стоять вояки УПА. У протоколі написано: «У ролику присутня заборонена в Росії Українська повстанська армія». Так я дізнався, що мені шиють ще дві статті.

Анатолій Левченко з пакетом на голові, який носив 10 місяців ув'язнення.

Розпишіться, що ви за приєднання до Росії

Коли був референдум, нас усіх повели на нього. Там запитали: «Що ви думаєте про СВО?» Я сказав: «Україна понад усе, Путін – наш президент». Я знав, що за таке будуть бити, але було все одно. Вони стояли, дивилися на мене, не могли зрозуміти, що це означає. У сусідній камері поставили урну:

- Виходьте голосувати.
- За кого голосувати?
- Референдум, ти що, не чув?
- А як я буду голосувати, якщо я громадянин України?
- Ой, я тебе благаю, не вийо@уйся. Розпишіться, що за приєднання до Росії.

Я поставив «ні», мене побили. Розумів, що це голосування абсолютно нічого не означає, але був задоволений.

Валюта

Ще з 2015 року всі бачили, що рівень життя в Донецьку та Маріуполі сильно відрізняється.

Сусіди до камері розповідали, як їздили в Україну за продуктами, бо вони смачні. Пійшло

Сусіди по камері розповідали, як їздили в Україну за продуктами, бо вони смачні. Дішло до того, що в ДНР виробники імітують українські торговельні марки, у нас «Бон Буассон», в них – «Дон Буассон», у нас «Яготинське», у них – «Ялготинская». Дизайн такий самий, тільки буква одна відрізняється, і так ледь не з усім. Це навіть смішно, бо ця так звана Велика Росія не здатна рязанку зробити нормальну.

У розмовах вони кажуть: «Та Пушилін – під@рас, Путін ще гірший, але Україна все одно лайно». І тоді я зрозумів, що це мені нагадує – це моє дитинство, часи Брежнєва. Вони, з одного боку, споживають те, що їм заливають вуха телевизор та інтернет, а з іншого – розуміють, що живуть у лайні.

Коли комусь щось передавали, охорона це знала, бо вони ж це до камери несли. Кормушка відчиняється:

– Режик не спить?

– Що треба?

– Тобі українську каву передали. Дай мені, а я тебе на прогулянку виведу.

Або якщо тобі потрібно труси зашити, даєш охоронцю харчі, він тобі несе голку. Українські продукти були як валюта. Особливо ціниться все солодке, кава, чай, сирокочена ковбаса. Одна ковбаса – це шматочок завбільшки з коробку сірників. З палки таких виходить п'ять або шість. Перевага ковбаси в тому, що вона може довго зберігатися, бо холодильники в камерах заборонені. Це мене завжди дивувало, чому телевизор можна, а холодильник – ні. За одну ковбасу можна було попросити сусіда, щоб він підстриг тебе машинкою. Також ковбаса використовувалась як «комплімент» охоронцю, після цього можна було розраховувати на щось більше.

Визначна пам'ятка

На 16 посту побутові умови були жахливі, але ставлення до мене було нормальним, навіть особливим. Бо всі знали, я – Режик-нацик. На прогулянку всіх виводять у браслетах, а для мене зробили виняток. Запитав якимось: «А чому ви мені кайданки не надягаєте?» – «Не, ну ти ж Режик». Для них я був людиною з незвичного кола, зі сфери культури, типу як якийсь відомий письменник. І ставлення було трохи іншим. Одного разу змінився охоронець, він повів мене на прогулянку, в мене боліли ноги, і я йшов повільніше, ніж йому хотілося, тоді він дав мені підсрачник. А наглядач, той, що знав мене, повернувся і заїхав тому по морді. Прибіг старший з'ясовувати, що сталося.

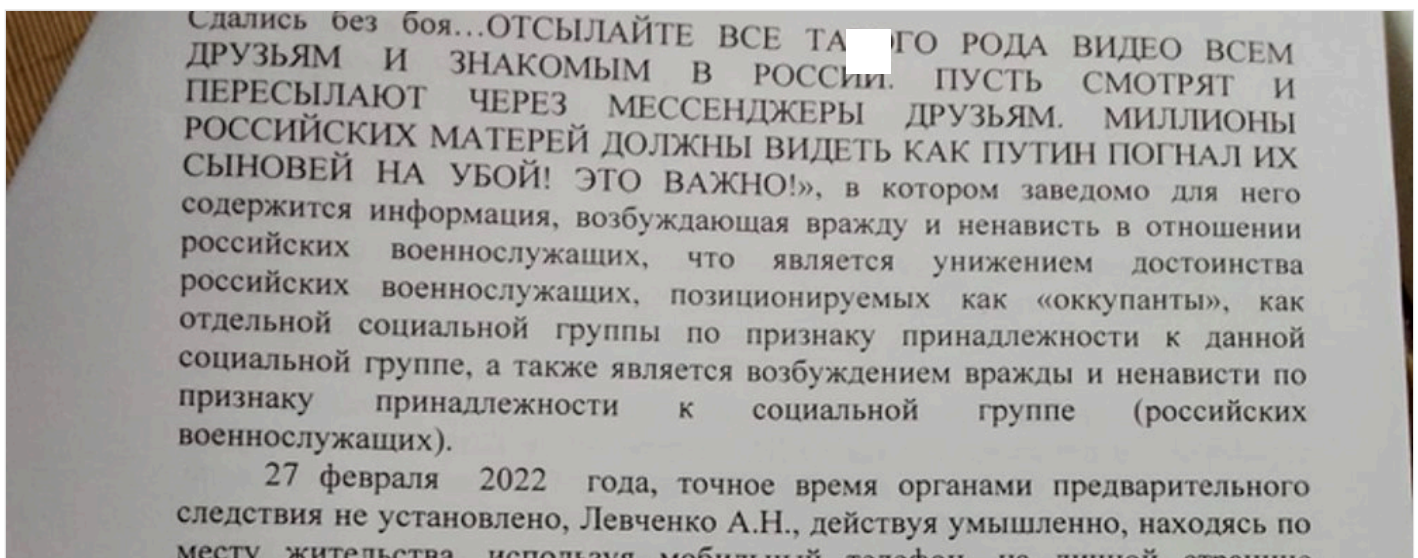
– Він Режику підсрачник дав.

– Ні, так не можна, це ж Режик.

Я був наче визначна пам'ятка всього поста.

Урятуватися з Маріуполя. «Усю ніч снаряди летіли над головами, теща читала "Отче наш", а я подумки співав гімн України»

Здоров'я моє дуже погіршилося, бо кваліфікованої допомоги в СІЗО немає. У мене кілька хронічних хвороб, серед них гіпертонія. Я регулярно маю пити ліки. Виявилось, що мого препарату не то що в СІЗО, його взагалі в Раші немає. Я нічого не приймав, тиск став просто шалений. Мав кілька кризів, одного разу, коли поміряли, було понад 200. Тоді вони навіть злякалися, що я в них здохну. Мене віднесли в місцевий лазарет, два дні прокололи уколи і повернули в камеру. Ось і все. Ще в мене хронічна проблема з коліном, одного разу я просто впав. Мене взяли за ноги й тягнули по підлозі. Усі хвороби, які ти маєш, у в'язниці загострюються, і що довше ти сидиш, то гірше стає. Одним словом – добре, що не помер.

«Anatoly Levchenko» в соціальній мережі «Facebook» публічно розмістив в формі перепублікації («репоста») текст користувача «Павел Жебривський» наступного змісту: «Продовжується формування підрозділу «Боевое братство України» в складі територіальної оборони міста Києва. Сьогодні до нього приєдналося ще шістьдесят добровольців... переговори можуть бути, однак тільки про капітуляцію росіян та виведення їх окупаційних військ з усієї території України... І тільки за таких умов, можливо, наступить мир. Тому ні сантиметра своєї батьківщини окупантам не віддамо... Хто допомагає росіянам, а хто захищає вдома та населені пункти...», в якому заздалегідь для нього міститься інформація, що викликає ворожу та ненависть до російських військовиків, які позиціонуються як «окупанти» та «окупаційні війська», а також викликає ворожу та ненависть між українським та російським народами, які позиціонуються як «росіяни», що є приниженням гідності російських військовиків як окремої соціальної групи за ознакою належності до цієї соціальної групи, а також є викликанням ворожби та ненависті за ознакою національності (в стосунках до російського народу) та належності до соціальної групи (російських військовиків).

Згідно експертного лінгвістичного дослідження №689/34 від 25 травня 2022 року, в період часу з 14 лютого 2022 року по 27 лютого 2022 року, Левченко А.Н. в соціальних мережах «Facebook» під іменем «Anatoly Levchenko» (адрес сторінки: <http://facebook.com/mariupolteatr>) розміщував матеріали, в яких міститься інформація, що розпалює ворожу та ненависть на національній, географічній, соціальній та соціально-політичній ґрунті. Також матеріали містять висловлювання, спрямовані на приниження гідності людини або групи осіб за ознаками належності до певної соціальної групи.

16 червня 2022 року обвинуваченому Левченко А.Н. обрано заходи запобігання у вигляді утримання під вартою з місцем утримання в ГБУ «Донецький СИ ГСИН МЮ ДНР».

Фото: надано героєм

Новий рік

На Новий рік та інші свята адміністрація могла дозволити передати з волі щось таке, що звичайно заборонено. Піріжки або піріг якийсь. Так сталося, що мені передача не дійшла, і я лишився без нічого. Але співкамерники не дали пропасти – пригостили своїм. Перед Новим роком ситий Серьога каже: «Ну що, Режику, на Новий рік з тебе вистава». «Ну добре», – відповів я. Розумів, що потрібно щось більш-менш нейтральне. І оскільки «Поминальна молитва» (вистава Левченка за творами Шолом-Алейхема з репертуару Маріупольського драматичного. – LB.ua.) була в мене в голові, то я обрав одну сцену. Написав їм ролі від руки, зробили програмки, вся як годиться. Репетиції були вночі. Хтось іде в туалет або покурити, а ми читаємо ролі біля параші. У новорічну ніч ми зіграли цю виставу в камері.

«Режик-нацик». історія режисера, що пережив оологу маріуполя, донецькі в'язниці та повернувся в Україну. Частина 1. Окупація

12 година. Сіли дивитися звернення презіка. Усі вітають з Новим роком, а я мовчу. «Режику, ти чого? З Новим роком!» – «У мене тільки через годину Новий рік». Тут зависла така тиша, і один зі співкамерників сказав: «Ну пи@дець. Вони всі кричать, що за Україну, а, крім тебе, ніхто не згадав, що Новий рік на годину пізніше».

Якось після Нового року інший Сєрьога підходить до мене і каже: «Анатолію, можна, я тобі покажу свої вірші?» Вірші такі, як ми всі писали в школі. Але дещо мене вразило, я навіть попросив його дозволу використати це у власній п'єсі. Я подумки почав складати її ще раніше. Вірш був про дружину, і там такий рядок: «Многие могут сделать хороший минет, но не каждая может передать в тюрьму шоколадный рулет». Я питаю: «А дружині ти це показував?» «Їй дуже сподобалось», – відповів Сєрьога.

9 березня ми збиралися святкувати день народження Шевченка, але мене випустили.

[Іван Станіславський](#), журналіст

Один коментар

Сортування **Найстаріший**

Додайте коментар...

Володимир Шевченко

Перечитав усі три частини - автор патріот та Герой України !

Позначка «Подобається» · Відповісти · 1 р.

Плагін коментарів Facebook

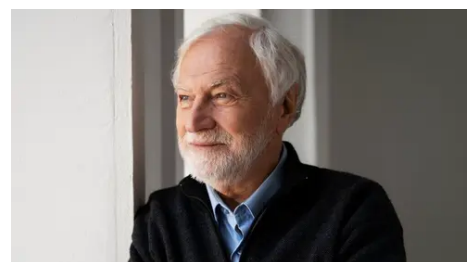
НОВИНИ ПАРТНЕРІВ

Що робитиме Україна,

Україна може

Яка зарплата та стаж